

“Ĉu ĉiam li estas tiel nervoza?”

“O, ja. Komp’tinda ul’. Kian genian menson li ‘av’s. Li fart’s sufiĉe bone dum li stud’s perlibre, sed tiam li pren’s sabatan jaron por akiri senpere jom da sperto...oni dires, ke li traf’s vampirojn en la Ŝvarcvald’, kaj poste okaz’s m’lagrabla emb’raso rilate al iu ‘arpi’^[7]—ekde tiam li neniam ag’s normale. Li times la studentojn, times sian fakon—nun, kie estas mi’ ombrel’?”

Vampiroj? Harpioj? La kapo de Hari turniĝadis. Hagrid, dume, nombris brikojn en la muro super la rubujo.

“Tri supr’n...du flank’n...” li murmuris. “Ĝuste, gardu vin, ‘Ari.”

Li frapetis la muron trifoje per la pinto de sia ombrelo.

La briko, kiun li tuŝis, tremetis—ĝi tordiĝis—meze en ĝi aperis trueto—kiu pli kaj pli larĝiĝis—post sekundo staris antaŭ ili arkopasejo sufiĉe granda eĉ por enlasi Hagrid, arkopasejo kondukanta al ŝtontegita strato, kiu tordiĝis kaj turniĝis pretervide.

“Bonvenon,” diris Hagrid, “al Diagon’ Aleo.”

Li ridetis pro la miro de Hari. Ili paŝis sub la arkon. Hari tuj rigardis dorsen, kaj vidis la pasejon rapide malŝveli kaj solidiĝi denove en muron.

La suno rebrilis de amaso da kaldronoj ekster la unua butikio. “Kaldronoj—Ĉiuj Grandecoj—el Kupro, Latuno, Stanalojo, Arĝento—Memkirlaj—Kunfaldeblaj,” anoncis ŝildo pendanta super ili.

“Jes, vi b’zonos unu,” diris Hagrid, “sed antaŭe ni debes ek’avi vi’n monon.”

Hari volus havi pliajn ok okulojn. Li turnadis la kapon en ĉiun direkton dum ili marŝis laŭ la strato, provante rigardi ĉion samtempe: la butikojn, la aferojn ekster ili, la homojn butikumantajn. Diketa virino ekster iu apoteko kapneis dum ili pasis, dirante, “Draka hepato, po dek sep ŝikloj por unco^[8], ili frenezas...”

Basa, mola ululado aŭdiĝis el malluma butikio kun ŝildo, kiu indikis, “Eejlopsa Emporio de Strigoj—Sirnioj, Otusoj, Noktuoj, Turstrigoj, kaj Neĝostrigoj^[9].” Kelkaj knaboj samaĝaj kiel Hari rigardadis kun nazoj premataj kontraŭ montrofenestro enhavanta flugbalailojn. “Rigardu,” Hari aŭdis iun diri, “jen la nova Nimbuso 2000—la plej rapida kiu ekzistas—” Estis butikoj, kie vendiĝis roboj, butikoj por teleskopoj kaj strangaj arĝentaj instrumentoj, kiajn Hari neniam vidis, montrofenestroj plenaj je bareloj da vespertaj lienoj kaj angilaj okuloj, falemaj amasoj da sorĉlibroj, skriboplumoj kaj volvaĵoj da pergameno, pociaj boteloj, kaj globusoj de la luno...

“Gajngotoj,” diris Hagrid.

Ili ĵus atingis neĝblankan konstruaĵon kiu imponis super la aliaj